

[Pelle Voigt]

»Specialstyrken fra det danske flyvevåben består af tre såkaldte ALO'er (Air Liaison Officers) og seks såkaldte FAC'er (Forward Air Controllers). ALO'erne er rutinerede officerer, der skal rådgive hærcheferne om muligheden for at indsætte flystøtte i Bosnien.

FAC'erne er unge mænd i tyverne. De kastes frem i forreste linie, hvor de skal have øjenkontakt med de fjendtlige styrker. Deres opgave bliver at udpege bombemål.

De ni danskere kommer fra flyvestationerne i Karup, Skrydstrup, Aalborg og Værløse og har fået et lynkursus på 4 uger for at være rustet til aktionen i Bosnien.«

Jeg vil gerne spørge hr. Ove Fich: Er det virkelig hr. Ove Fichs opfattelse, at hvis man som pilot sidder på marken med øjenkontakt med de fjendtlige styrker og udpeger bombemål, så er disse danske styrker ikke involveret i de luftaktioner, vi snakker om, og at grundlovens § 19, stk. 2, derfor ikke kommer på tale? Det forstår jeg simpelt hen ikke logikken i.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Ja, jeg vil også glæde mig til at høre svaret fra hr. Ove Fich.

Jeg vil dog også stille et spørgsmål til hr. Helge Adam Møller, nemlig om der ikke er noget, De Konservative har misforstået lidt. Det, vi har i Danmark, er ikke et militær som sådant; det er rent faktisk et forsvar. Det bliver vi ved med at sige, og vi har brugt mange år på at forklare, at de unge mænd – og kvinder for den sags skyld også – bliver indkaldt til forsvaret af Danmark i en alliance med NATO, og at vi skal være med til at forsvare vort område.

Jeg kan forstå, at hr. Helge Adam Møller og dermed også Det Konservative Folkeparti ønsker et regulært militær på nuværende tidspunkt, og at vi derfor sagtens kan deltage i en FN-udrykningsstyrke, som kan forhindre krige i at udvikle sig rundt om i verden. Jeg vil gerne have at vide, om det er hele den konservative folketingsgruppe, der står bag ønsket om at ændre forsvaret til et militær, eller om det kun er hr. Helge Adam Møller, der er blevet lidt for meget militærmand.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Der må være noget galt enten med hr. Pelle Voigts hørelse eller med mine evner til at udtrykke mig. Jeg mener, at jeg sagde det meget præcist, men jeg skal gerne gentage det: Grundlovens § 19, stk. 2, er nødvendig af hensyn til de ganske få soldater, som skal gøre netop det, som hr. Pelle Voigt beskriver: være ude i terrænet og udpege målene. Derom hersker der ikke tvivl.

Derimod, når vi taler om hovedstyrken, kampvogneskadronen, behøver man ikke at træffe en beslutning i henhold til § 19, stk. 2. Det er nemlig sådan, at denne kampvogneskadron har de samme »rules of procedure« – eller »rules of engagement« hedder det vel på godt dansk – som de hidtidige styrker, vi har haft i Bosnien; de hidtidige styrker har skullet beskytte sig selv og nødhjælpskonvojerne. Det nye er, at kampvogneskadronen også skal beskytte den civile befolkning, men det ændrer ikke noget med hensyn til, hvornår den skal foretage sig noget. Og det vil sige, at vi kan køre efter de regler, som vi brugte, da vi sendte folk til Kiseljak; derfor behøver vi ikke § 19, stk. 2, til hovedstyrken.

Om NATO-beslutningen – den kombinerede NATO-FN-beslutning – om bombninger behøver vi for den sags skyld slet ingen beslutning her i Folketinget, idet der ikke deltager danske fly heri.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Et svar til fru Annette Just, der er modstander af beordringsprincippet for professionelle soldater: Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at Det Konservative Folkeparti meget klart mener, at det er et forsvar, vi har, og at det skal det fortsætte med at være.

Men det gælder for det forsvar, vi har haft de sidste 30 år, at der i § 11 i personelloven – det er den lov, enhver, der indgår kontrakt med forsvaret, skal skrive under på at ville overholde – klart og tydeligt står, at personellet har pligt til efter forsvarsministerens bestemmelse at forrette tjeneste uden for landets grænser. Så det problem har vi taget stilling til for 30 år siden.

Jeg mener ikke, at Danmarks forsvar stopper ved Kruså. Det gjorde det måske for 100 eller 200 år siden, men ikke i den verden, vi lever i i dag. Det, der foregår i Jugoslavien og